

FÖLJETONG

KÄRLEKENS SEGER

Av
Margaret Mac Gill

"Vad är det, Paul?" frågade Norah och böjde sig över sängen.

Orden kommo tjockt, men icke så otydligt, att Norah och han icke förstodo dem.

"Din far — mördades.... av.... Ted Jones, därens ni vet.... Jag såg honom smita i väg genom parken, men.... men jag ville att Ross.... skulle få skulden. Förlåt!" viskade den stackars karlen brutet.

Unge Bertie stod allttjamt med anteckningsboken i hand. Han stödde den mot en brevprens och skrev upp varje ord, som kom över de bleka läpparna.

"Ett försök till, gamle gosse!" sade han och stack åter pennan i handen på honom.

Hans egen privata mening var den, att Paul Raynor, trots sina onekligen svåra skador, alls inte var så nära döden som han själv trodde.

Detta förmodande meddelade han även överläkaren innan han och Norah lämnade sjukhuset och denne istämde häri.

"Å, han klarar sig nog; han är ju unga karlen och benskad, även sådana på hjässan, äro vanligen mer förtröstansfullt. Men han är en stackare att tåla smärta och som han hade ganska hög feber tänkte vi, att det möjligen kunde lugna honom en smula om vi skickade efter fröken Glenister", slutade han.

"Det är precis vad jag trodde", sade unge Bertie, när de kommit ut i bilen.

"Då — då dör han kanske inte?" sade Norah. Hennes lilla ansikte såg ut som en blekskräck näckros i bilens skymning.

"Nej då. Ont krut förgås inte så lätt. Han lär nog få leva för att ångra det här", skratade Bertie och stoppade belåtet anteckningsboken i fickan.

XXVII.

Lady Glenister var blek, orolig, ja, så upprörd som hon kanske aldrig förr varit.

Hon hade telegrafiskt kallats hem och kom till det stora huset vid Portman Square, fullt övertygad om, att hon skulle mötas av underrättelsen att Norah och Bertie nu ville eklatera sin förlovning och att de behövde hennes hjälp för tillrustningen till bröllopet.

Allting var mycket tillfredsställande från den hårda, själviska kvinnans ståndpunkt sett, on hade för egen del lyckats tjusa till en äldre herre ur aristokratien, som säkerligen skulle göra slag i saken, när hon blivit svärmor åt lady Weldon's son.

Men när hon råkade Norah, som var hård hon också, men så som ungdomen är det, bleknade hennes regnbågsklara drömmar till ett grått dis.

"Jag blygs djupt och bittert över att du, min egen mor, som har ingrep och föreslog jag!" fortsatte den unge man-

manen, fortsatte hon bittert. "Han har varit godheten själv och fastän han icke kan skänka mig någon kärlek, eller komma mig att glömma den man, jag kommer att älska till min död, så har han i alla fall lärt mig att ta ut något ur livet, så att det icke blir alltför ledsamt och tomt", slutade Norah. Hon talade i själva verket mer för sig själv än till modern, som för varje sekund blev allt mer klart medveten om, att den köld och likgiltighet hon visat sitt barn nu komme att återgäldas och att hon, när åldern nått henne som den när alla, skulle få sitta där ensam och övergiven. Ty det förflutna kan aldrig levas om, ej en enda svunnen minut....

"Kunde du — jag menar vill du inte be David Ross nöja sig med pengarna, som stället inbragt, och låta bli att förfölja oss? Han — han älskade dig dock. Och han kan inte ha glömt dig", bad lady Glenister med bleka kinder och ögon fyllda av skräck.

Norah skakade på huvudet. "Nej, det vore inte rätt, mamma! Varje människa måste skörda som hon sät, om inte genast så senare", sade hon med den visdom, hon förvärvat genom sin bittra kärlekshistoria.

Tystnaden, som upstod mellan den förtvivlade kvinnan på schälongen och den icke mindre förtvivlade unga flickan framme vid fönstret hade räckt bra länge, när det plötsligt knackade på dörren och en jungfru kom in med en anhängan från unge herr Bertie, att fröken Glenister ville ha vänligheten och komma ned ett ögonblick.

"Naturligtvis!" svarade Norah, som i ett slag tycktes ha utvecklats till en ytterst självständig kvinna. När hon kom ner i den stora empiresalongen i vitt och guld tycktes dock all självbehärskning och kvinnlig säkerhet helt lämna henne i sticket.

Hennes lilla ansikte blev så rött, att det liknade det inre av en djupskär ros. Hon fick just samma ljuvtt intagande flickuppsyn, som en gång vunnit den enkle unge arbetarens hjärta, som bundit det för evigt och sporrat honom till en så hård kamp.

På mattan framför kakelugnen, med ryggen vänd mot brasan, stod David Ross. Hans ansikte var magrare och blekare än hon visste sig ha sett det tidigare, men hans blick var den själstarka människans, som rest sig till en storslagen höjd efter att ha drabbats av de hårdaste slag.

Bredvid honom stod Bertie Wykham och såg ut som en uppsluppen skolpojke, som fått nys om ett lyckat puts.

Norah och David Ross skakade hand med varandra som två främlingar, men den lätta beröringen var nog för att hos bägge framkalla en rysning av glädje. Ingen av dem hade ju i själva verket för ett ögonblick varit falsk.

"Jag.... jag har just berättat herr Ross här allt om den där infernaliske uslingen, som gick och stal hans uppfinnig och blev fet på hans pengar, Norah!"

Norah nickade.

"Han lär i alla fall inte bli så mycket fetare nu, tänker jag!" fortsatte den unge mannen muntert.

"Jag har satt fart i min jurist och allt är redan i det närmaste kart. Patentet i Raynors namn är annullerat och nytttaget i herr Ross' namn. Det väntar honom några hundra tusens vinst redan och möjligheter att avsätta sitt stål till vilken firma han behagar", slutade den unge mannen glatt.

"O, så roligt — så roligt, herr Ross! Låt mig få eratta lera er av allt mitt hjärta — och — er hustru också!" Det var med nöd Norah fick fram de sista orden, som faktiskt stockade sig i halsen på henne, men det gick.

"Min — min vad?" frågade David Ross och glömde både sin grammatik, sin värd och allt annat i häpenheten. Bertie kastade en hastig blick från den ene till den andra och skyndade att smita ur rummet i förlitande på sin instinkt, som sade honom, att han egentligen var alldeles överflödig.

David Ross bultade i hans hjärna som stånghjärnshammare. Han tog två jättesteg emot Norah och grep hårt om de vita handlederna på den skälvande lilla flickan, vars blickar förälskat hängde vid hans.

"Vad kom dig att säga så, Norah? Du vet ju, att jag icke är gift! Gud hjälpe mig, nog har jag haft en tanke ditåt, ty Annie har varit godheten själv mot mig, men nu.... När jag inte kan få dig — förstår jag, att ett giftermål är rena omöjligheten! Nej, mer än så, det vore en synd", slutade han allvarligt, med lidelsefull stämma.

Norah vred sig under hans stora, fasta fingrars grepp.

Vigselattesten, som hon med egna ögon skadat, dansade i all sin skrämmande ojäka verklighet för hennes inre blick.

"Ljug icke en gång till, David! Riv inte upp de sår, som nyttigt arbete just börjat läka!" bad hon bevakande. Jag hade ett samtal med — med fru Ross samma dag ditt mål var före i Ripley, och hon bevisade, att hon var din hustru, ty hon lät mig med egna ögon se...."

Norahs röst vägrade att längre göra tjänst.

"Fortsätt! Vad lät hon dig se — vad?" envisades David. Hans ögon blevo kalla som hans eget stål, medan han talade.

"Hon visade mig sin vigselattest", viskade Norah och kämpade allttjamt med sitt upproriska hjärta.

"Annie Ross berättade dig alltså den — den infama lögnen? Gud i himlen, hur kunde hon göra det! Hon har varit gift med min kusin, som också hette David Ross — och som stupade i Frankrike, medan jag låg därute", förklarade David med bruten, desillusio nerad röst.

Norahs blå ögon öppnades på vid gavel.... Hon förstod att börja med ingenting. Men så gick hela sammanhanget som i blixtbelysning upp för henne. Hon tvang sig själv att visa ett lugn, som hon icke kände och berättade resolut David allt vad som hänt.

"Men nu är ju allt förbi, älskade? Nu komma vi börja på nytt igen, sedan allt gått i lös av sig själv! Vi kunna väl det, säg, min älskling, du som är mitt allt i världen. Kunna vi inte det, svara?" bad David och höll Norah så stadig i

sina fasta armar, som om han aldrig mer ämnade släppa henne.

"Jo, viskade Norah, fylld av en djup känsla av tillfredsställelse.

En tyst framrullande, elegant bil, som kördes av ägaren till Ripley stålverk för hans förtjusande unga hustru, svängde om väskröken och saktade farten, då den stora fabriksbyggnaden kom i sikte.

"Vill du vänta på mig, min älskling? Jag skall inte dröja tio minuter", viskade David Ross och svepte ömt bifallen em Norahs knän.

"Ja, men inte längre!" skratade Norah och lät en liten vit hand, där en blank vigselring blänkte, glida ut ur den stora muffen för att vinka farväl.

Det var julaften och David hade lovat att sluta arbetet tidigt.

Han och Norah hade varit gifta i tre månader och med sin vanliga generositet hade David avstått från att låta Paul Raynor lida sina synders straff, eftersom hans svärmor härigenom också skulle komma att råka illa ut.

Han hade till och med gått in på att låta stålet behålla sitt en gång givna namn, "Raynorstålet", och utomstående trodde, att han köpt verken av lady Glenister och patentet av dess uppfinnare med hjälp av den nya förbättringsmetod, som en gång sattes i åttahundra man i aktion med hotelse om strejk.

Men de närmare initierade smålogo menande åt dessa antaganden och skakade på huvudet.

Det må gärna kallas "Raynorstål", men nog är det hans uppfinning alltigenom och gade kraftigt detta påstående, får vara glad att han fått vad han fått — en civil tjänst i armén — hette det bland en massa folk i Ripley.

Unge Bertie, som fungerade som David Ross' vittne vid bröllopet, lagade emellertid att Paul Raynor fick den inkallelse, han borde ha, så snart han blivit fullkomligt återställd.

Alla försök att slippa undan med ett lämpligt kommissionsarbete misslyckades och till sin stora förtvivlan måste han enrollera sig i ett av de mest blandade regementen som fanns i hela armén.

Lady Glenister deltog i dotterns bröllop och fick sin toalet beskuren i de illustrerade tidningarna. Sedan det var gjort gav hon sig i väg till Amerika, där hon slutligen blev gift med en rik fondmäklare.

David stod genast på näsan över en massa nya utkast till förbättring av arbetarnas förhållanden och han byggde dem ett vackert hem strax utanför Ripley i närheten av Glenister Towers, som de nu hyrde av lady Glenister.

Norah var ousägligt lycklig.

Hon satt ännu fördjupad i drömmar om sin egen stora lycka, när de tio minuterna gått, som hennes make fatt sig tillmätt.

"Är du nöjd, min älskling?" frågade David och hoppade upp i bilen bredvid henne.

"Nej", svarade Norah tyck- mycket, men den lilla varma kramning hon bestod sin makes fingrar under hennes motväsadekraftigt detta påstående.

SLUT.